

Список використаних джерел

1. Конвенція Міжнародної організації праці 2006 року про працю в морському судноплаванні. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/993_519
2. Лендов В. «Суперконвенция» по защите прав моряков. *Морской флот*. 2006. № 5. С. 30-41.
3. Мельников Н. Правовое регулирование и рынок труда моряков. *Судоходство*. 2007. № 6. С. 29-35.
4. Позолотин Л. А. Международные конвенции, кодексы, рекомендации ИМО и МОТ: Нормативно-правовое обеспечение безопасности мореплавания, защиты окружающей среды и охраны труда на морском транспорте : учеб. пособие / Л. А. Позолотин, В. Г. Торский. О. :Порты Украины. 1997. С. 37-39.
5. Пропозиції ПРМТУ розглянуті Юридичним комітетом ІМО. URL: <https://mtwtu.org.ua/ru/news/propozicii-prmtu-rozglynuti-uridicnim-komitetom-imo> (дата звернення: 20.05.2022).
6. Трудовое право: учебник / под ред. О. В. Смирнова. 996. 321 с.

Науковий керівник: phd у галузі права, асистент кафедри трудового права та соціального забезпечення Корнілова О. В.

Караманиць Дар'я Віталіївна

*студентка 1-го курсу магістратури факультету адвокатури та антикорупційної діяльності
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ПРАВО НА ЕВТАНАЗІЮ В УКРАЇНІ

Кожна людина має невід'ємне право на життя. Життя людини вважається однією з найголовніших цінностей і на державу покладается обов'язок захищати його [1]. Ніхто не може бути примусово позбавлений життя, тому нині в Україні питання щодо легалізації евтаназії залишається дискусійним.

У Цивільному кодексі України зазначено, що фізична особа має невід'ємне право на життя і забороняється задоволення прохання фізичної особи про припинення її життя. Відповідно до ч. 3 ст. 52 Основ законодавства України про охорону здоров'я медичним працівникам забороняється здійснювати евтаназію, навмисне прискорення смерті або умертвіння невиліковного хворого з метою припинення його страждань [2]. Таким чином, можемо зробити висновок, що законодавство передбачає заборону евтаназії, але дане питання все ж залишається спірним.

У літературі визначено, що евтаназія – дія або бездіяльність лікаря, іншої людини або самого хворого, що тягне за собою настання миттєвої безболісної смерті останнього [3, с. 149]. Розрізняють активну та пасивну евтаназію. До активної евтаназії слід віднести будь-які дії, що прискорюють смертельний результат, зокрема це застосування спеціальних засобів або ж інші дії, що тягнуть за собою швидке і безболісне настання смерті. У свою чергу, пасивна евтаназія – припинення надання медичної допомоги, тим самим прискорюючи настання природної смерті.

Виходячи з вище викладеного, питання щодо легалізації евтаназії досить дискусійне. Дане питання потребує досліджень, оскільки перш ніж дозволити легалізувати евтаназію в Україні слід подумати про незворотні наслідки як для людини, так для її близьких та рідних.

Зазначимо, що допустимість легалізації евтаназії можлива у випадку, якщо страждання хворого неможливо полегшити звичайними лікарськими засобами, а також – свідоме рішення хворого. Слід зазначити, що дана особа має бути повнолітньою та дієздатною, здатна усвідомлювати свої дії та (або) керувати ними. Право людини на смерть – це також право і тому держава та суспільство не мають право обмежити людину скористатися даним правом. Існує безліч прикладів, коли люди хворі та не мають можливості обходитися без сторонньої допомоги та відчуваючи при цьому постійний біль.

Проаналізувавши чинне законодавство, а також позиції деяких вчених, слід дійти висновку щодо розуміння змісту права на життя. Слід зазначити, що актуалізувати необхідність евтаназії як одним із способів можливості реалізації права на життя через можливість ним розпоряджатися, тобто фізична особа сама обирає власну смерть у разі наявності невиліковної хвороби, яка призводить до страждань.

Варто також врахувати і медичний аспект даного питання. У випадку, якщо пацієнта, безнадійно хворого, чекає важка, мученицька, з нестерпними болями та в конкретно визначений термін, смерть, то в такому разі евтаназія може виступати засобом припинення страждань хворого.

На рахунок врегулювання даного питання в правовій площині, то це питання було, є і буде дискусійним, але слід наголосити на тому, що життя людини вважається головною соціальною цінністю, яке охороняє держава, проте лише сама людина вирішує подальшу долю свого життя, бо вибрати смерть – це теж право. Лише сама люди-

на здатна розпоряджатися своїм життям та приймати всі необхідні рішення щодо нього. Держава в даному випадку має виступати як допоміжний елемент, приймаючи відповідний закон з чітко визначеними підставами та процедурою евтаназії, що забезпечить людині в повній мірі реалізовувати свої права, оскільки саме евтаназія здатна припинити страждання та муки людини, зробивши це законно і таким чином людина може припинити своє життя гідно та за власною волею, не вчиняючи при цьому самогубства.

Список використаних джерел

1. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Основи законодавства України про охорону здоров'я: від 19.11.1992 р. // Відомості Верховної Ради. – 1993. – № 4. – Ст. 19.
3. Старовойтова О. Э. Эвтаназия и закон. Актуальные проблемы правового регулирования медицинской деятельности. 2002. № 1. С. 149-150

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Щукін О. С.

Караманиць Дар'я Віталіївна

*студентка 1-го курсу магістратури факультету адвокатури
та антикорупційної діяльності*

Національного університету «Одеська юридична академія»

СУРОГАТНЕ МАТЕРИНСТВО: ПРАВОВІ АСПЕКТИ

Останнім часом в Україні гостро постала проблема щодо сурогатного материнства. Вже не перший рік навколо цього питання точаться дискусії. Здебільшого ці дискусії нечасто торкаються правової площини. Слід зазначити, що врегулювати це питання вкрай важливо, оскільки дуже багато подружніх пар, які не мають змоги стати батьками, користуються послугами сурогатного материнства.

У літературі визначено, що сурогатне материнство є процесом імплантації, виношування, а також – народження дитини виконавцем (сурогатною матір'ю), яка зачата з використанням генетичних матеріалів замовника (замовників), донора або самої сурогатної матері, на підставі договору сурогатного материнства, який укладений між